

— ביום היא, וכל הני עבודות — עבודת הקרבת קרבן הן [כמבואר ברש"י מקראי, עיי"ש].

דאמר מר: קצירה וספירה — בלילה, והבאה — ביום [וילפינן לה במס' מנחות ס"ו ע"א מקראי].

ולהשקיות סוטה — מנלן?

שנינו במשנתינו: ולהקטר חלבים ואברים.

מנלן?

דאתיא "תורה" — "תורה". כתיב הכא בסוטה: "ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת", וכתיב התם: "על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט". מה משפט — ביום דווקא [כדילפינן במס' סנהדרין ל"ד ע"ב], אף כאן — ביום.

דכתיב: "על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבוקר".

כא-א

שנינו במשנתנו: זה הכלל, דבר שמצותו ביום כשר כל היום.

שנינו במשנתנו: ולעריפת העגלה.

והוינן בה: האי דקתני זה הכלל — לאתויי מאי?

מנלן?

אמרי רבי ינאי: משום ד"כפרה" כתיב בה ["כפר לעמך ישראל"] — כקדשים, והקרבת קדשים, הא ילפינן לעיל דביום היא.

ומבארנין: לאתויי סידור בזיכין ופלוק בזיכין¹¹⁹ [שתי כפות מלאות לבונה] הבאים עם לחם הפנים, שנעשה דווקא ביום, וברבי יוסי.

שנינו במשנתנו: ולטהרת מצורע.

דתניא: רבי יוסי אומר: אם סילק את המערכה הישנה של לחם הפנים בשחרית [בשחר], וסידר את המערכה החדשה ערבית¹²⁰ — אין בכך כלום, אף על פי שהיה במשך היום זמן שהיה השלחן בלא לחם.

מנלן?

דכתיב: "זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו".

ומה אני מקיים "ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד", דמשמע שצריך שיהא תמיד לחם על השלחן?

שנינו במשנתנו: כל הלילה כשר לקצירת העומר וכו'.

מנלן?

מהאי קרא ילפינן שלא ילין¹²¹ השולחן

וגם במשנה משמע דכשר כל היום דווקא, ולא בלילה. רש"ש.

119. האי דנקט סידור וסילוק בזיכין, ולא נקט סידור וסילוק הלחם, היינו משום דפשיטא מלתא דכי הדדי נינהו, ולא שמועין, דאפילו סידור בזיכין שלא בזמנו — פוסל. ריטב"א.

121. כך נראה שהיתה גירסת רש"י הכא, וכן הוא בגמ' מנחות. אבל הגירסה בגמ' שלפנינו "שלא יהא".

120. האי ערבית — לא בערב ממש קאמר, אלא לפנות היום. דהא כתיב: "ביום השבת יערכנו".